

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Beethovenske Stemninger.

Citation: Richardt, Chr.: "Beethovenske Stemninger.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid61892/facsimile.pdf>
(tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Den kaster sin Kaabe, hvid og blød,
om hver en Vunde, som Stormen brød.

Lad Vintren kun være streng og haard,
der kommer engang saa lys en Vaar.

Det veed hvert eneste lille Frø:
»For ret at leve man først maa dø!»

Det veed hvert eneste lille Skud;
Engang raaber Solen: Spring ud, spring ud!

Eja, hvor bliver det sødt at see
den første Blomst i den sidste Sne!

Beethovenske Stemninger.

(Sonata quasi Fantasia.)

I.

Adagio.

Mig fryder ej den lyse Dag,
ej Skovens gyngende, grønne Tag,
ej Stjernen i det Høje;
thi Taarens evige Bølgeslag
forstenet har mit Øje.

Se Lundens Sanger gaar til Ro,
og Barnet sover fast og fro,

og alle Trætte senges:
Hos mig vil Sønnen ikke bo,
jeg lider og jeg længes.

En brusten Harpe er mit Sind,
der dirrer vildt for Nattens Vind
i brudte Melodier;
som dysser ikke Øjet ind,
og som dog aldrig tier.

Saa saare har jeg stridt og grædt,
mit Bryst har banket sig saa træt,
nu kan det ikke længer;
af Verdens Sminke er jeg mæt,
til Lægedom jeg trænger.

Guds hellige Engel, see herved,
viift med din Vinge Kjølighed,
kom styrk mig, sval mig, gjem mig!
Og faar jeg blot et Pust af Fred,
O Herre! kald saa hjem mig.

2.

Allegretto.

I tusinde Solglimt,
I puselende Smaa!
som, klarende Vældet
og rødrende Fjeldet
og kantende Løvet

og stribende Støvet,
saa legende gaa;
her er en Bedrøvet,
som trøste I maa!
I blinkende Vifter
fra Solstraale-Kransen,
I mister ej Varmen,
I taber ej Glansen,
om Guldet I drysse
paa Liv eller Død!
om Rosen, I kysse,
er hvid eller rød!

I jublende Fugle,
som kvadre og slaa;
I Klokker, som ringe,
naar Knopperne springe,
I Fløjter, som klage,
naar Stormene jage,
I vingede Smaa:
Før snart I bortdrage,
I fryde mig maa!
Mit Bryst er en Rede,
saa tom og saa stille,
thi Haabet er fløjet
med Tonerne milde;
nu boer der en Ugle,
som klynker saa haardt;
syng op I smaa Fugle
og jag hende bort!
Og I mine Blomster,

62

I hvide og blaa!
som tjenende smykke
den højeste Lykke;
som, kransende Baaren,
bedugges af Taaren,
I duftende Smaa:
Et Varsel om Vaaren
I bringe mig maa!
I søde Konvaller
fra Skovenes Dybder,
smaa Nonner fra Løvkirkens
kjøleste Krypter:
O smil mig imøde,
Du duftende Snee!
at Smilet kan døde
min dybeste Vee.

3.

Presto agitato.

Nej det spænder og det brænder
og det jager i mit Bryst,
og det hamrer og det jamrer
og det klager uden Trøst:
Aldrig savne, aldrig vinde,
ingensinde, ingensinde.

Ingen Taare skal man spore,
ingen Skygge skal man see;

uden Hvile vil jeg smile,
uden Lykke vil jeg lee;
men i Toner maa jeg græde
over al min døde Glæde.

Tause Streng! I skal stænge,
I skal gittre for et Navn;
men hos Hende skal I brænde,
skal I sittre af mit Savn!
Altid savne, aldrig vinde —
ingensinde, ingensinde!

Faer skal sove.

(Et et Billede af *Bloch*.)

Hører Du det, min egen Unge,
nu maa Du kjønt holde Tand for Tunge!
Vor Faer har været paa Søen en Tur,
og han skal til Byes op over Bakken
med Kurven paa Nakken,
saa han trænger haardt til en Middagslur.
Lad mig nu see, Du er rigtig stille,
min egen Lille;
det maa Du love,
for Faer skal sove!

Den Smaa, han lytter med Andagt til,
og lover at være saa stum som en Sild.